

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΘΕΟΦΑΝΗΣ...

Σκυμμένος μέσα στο φρέσκο, άνοιξιάτικο χορτάρι των χωραφιών της Προνοίας του Ναυπλίου, ο Θεοφάνης έμάζεψε μαύρη βρούβα και βλαστήμαγε την τύχη του...

Σουβιετικής όνομαστός μιά φορά κι' έναν καιρό, μένει τώρα μήνες, ο φτωχός χωρίς δουλειά.

Οί πλούσιοι σ' Ανάπλι, δέν δίνουν τά λεπτά τους γιά νά χτίσουνε, τά χωριά δέν σουβατίζουν. Έζητησεν άλλες δουλειές μ' παντού άπραξία, πήγε φύλακας του Δημοσίου, δέν τόν πλήρωσε ο Ταμίας Ναυπλίου, γιατί δέν διορίστηκε κατόπιν διαγωνισμού. "Έτσι έμεινε κι' αυτός φτωχός και πεινασμένος και μαζεύει σαλιγκάρια και βρούβες νά φρέψη τά παιδιά του.

Πολλοί τόν συνεβούλευσαν νά κάνη καμιά μικροεπιχείρησι.

— Τι επιχείρησι νά κάνη; Μήπως έχει τά κεφάλαια ή μήπως είνε άξιος γιά επιχειρήσεις! Μιά επιχείρησι έκαμε και αυτός στη ζωή του, σ'άν ήταν νιός, μιά ήταν τόση ή άποτυχία του, πού από τότε ήρθε και τρύπωσε στο χωριό και δέν τό ξανακούνισε από δώ πέρα.

— Γιά πέ μας, βρέ Θεοφάνη, τι επιχείρησι ήταν αυτή; τόν ρωτούν.

— Τι νά την πώ! Τήν ξέρετε. Τόσες φορές την είπα!

— Μά ξαναπές την, άλλη μιά φορά!

— Νά ήμουνα τότε νέος και εγώ, καμιά είκοσιμα χρόνια. Τό κεφάλι μου γεμάτο δέρα. Μιά ημέρα πού πήγα στο Ναύπλιο, άκουσα νά λένε γιά τίς μεγαλοκυράδες τής Αθήνας. Πώς από τό καθησίο, μουρλαίνονται και δέν ξέρουν τί νά κάνουν. Βγαίνουν στους δρόμους και άμα βλέπουν κανέναν νέον ώμορφο, τόν πέρνουν «σάγαμπρο» στο σπίτι. "Έτσι, λέει έκαμαν την τύχη τους πολλοί. Εύκολη δουλειά, είπα, Θεοφάνη μέσα μου. Δέν τραβήξ γιά την Αθήνα; ...

Από δώ τό έχω, από κει τό έχω, πούησα λίγο σιτάρι, κάτι από δ », κάτι από κει, έμάζεψα λίγα λεπτά και μιά και δυό στην Αθήνα.

Καρελάκι, πλαστουνάκι, άσπρα γάντια και στο Ζάπκειο...

Καθώς διηγόταν τόν κίτταξα. "Ήταν ένας μαύρος άνθρωπος, ψηλός, αδύνατος και άποξηραμένος. Τό πρόσωπό του, κάθε άλλο παρά συμπληθητικό. Πώς διάβολο ένόμισε ότι θά κατακτήση την Αθήνα; "Εκείνη ή μυτιάρα του, μάλιστα, ένόμιζε κανείς ότι ήταν εκεί, στο πρόσωπό του σ'άν έκρεμές, έτοιμο νά πέση μέσα στο μεγάλο του τό στόμα...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ένα άπόγιομα, εκεί π'ού γύριξα, πεινασμένος και κουνάμενος στο Ζάπκειο, νά και με πλησιάζει μιά νόστιμη κυρία.

— «Παρντόν, κύριε, μου λέει, ερχεσαι σέ παρακαλώ κάτι νά σου πώ;»

"Ανατρίχιασα όλος. «Αίντε Θεοφάνη, σκέφθηκα και άνοιξε κι' ή δική σου τύχη!...» Κι' ώς ν' άπαντήσω στην κυρία:

— Εύχαριστώς...

Περόσαν από την φαντασία μου παλάτια, άμάξια, πλούτη, έρωτας, «σάγαμβρος» σ' άρχοντικά, «κι' έμένα Θεοφάνη» απ' έδω, «κι' έμένα Θεοφάνη, απ' εκεί» και είδα τό φτωχό τόν Θεοφάνη απ' την Πρόνοια με δούλους και με παραδούλους, με κουστούμια και ψηλά

καπέλλα, στην Αθήνα μεγάλο και πολύ. "Έλεγα μέσα μου, πώς έτσι με τίς πολυτέλειες, με τίς δόξες μου και με μιά ώμορφη κυρία πλάι, θά κάνω ένα ταξίδι έως τό χωριό, γιά νά με δούν οι χωριανοί νά σκάσουν. Και δός' του ξεκίνοι θά με χαιρετούν, βγάζοντας ως κάτω τά καπέλλα και δός' του μπόζα ο Θεοφάνης. Και έπειτα, όταν θάφνεγα θά τούς πέταγα κ'άνά-δυό χούφτες λίρες. Κ' αυτοί θά τρέχουνε κοντά από τ' άμάξι μου, αυτοί όπου μου κ'άναν πρώτα τόν χαμπόσο: «άμάν κύρ Θεοφάνη, ρίξε και κοντά μας!...» «Αμάν κύρ Θεοφάνη μιά χούφτα και σ' έμάς!...»

Αυτά, πού λές κέφτηκα γιά μιά στιγμή. Φρόντισα όμως νά πώ και στην κυρία.

— Αμέσως κυρία, εύχαριστώς.

"Εκείνη μ' έπλησίασε. "Ήταν μιά ξανθή κι' ώμορφη, σ'άν τό λουλουδι, δροσερή, γλυκειά ώσαν τό μέλι.

— Τι θέλετε κυρία; Στις διαταγές σας.

— Μου κάνεις, μου λέει, σέ παρακαλώ μιά χάρι.

— "Ου θέλετε.

— Σέ παρακαλώ φύγε απ' έδω, νά μη σέ βλέπει τό παιδί γιατί φοβάται!...

Και μου έδειξεν ένα καρροτάκι, πού είχε δίπλα της, μ' ένα παιδάκι μέσα, βυζανιάρικο!

— Και σ'ύ τι τής είπες.

— Εγώ δέν τής είπα τίποτα. Τάχα χάσει. Άντίο μεγαλετα!... Μέσα μου μονάχα είπα, τι διάολο γιά σ'άλλο με πέρασε!

"Εσκυψα μολτατατά τό κεφάλι μου και έφυγα. Και την άλλη μέρα μιά και δυό στην Πρόνοια. "Έπειτα από λίγο παντρεύτηκα έδω και τώρα έχω ένα σωρό παιδιά, πού θέλουνε νά φάνε και δουλειές δέν έχουμε... "Όσο βγάξει ο ο Θεός βρούβες κάτι γίνεται, μά νά π' αρχίζουνε κι αυτές και ξεσταχιάζουν...

— "Ε! Θά βγούνε άλλα λάχανα.

— Μάλιστα άλλα τά λάχανα θέλουν και λάδι. Και τίς έληξ τις κόψαμε και τίς πουλήσαμε στον άποκλεισμό και στον αιδηρόδρομο γιά ξύλα. Φτώχεια άφέντη μου... Φτώχεια!... Σταμ. Σταμ.

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

Σέ μιά συναναστροφή γινότανε λόγος περι τής Σουηδικής γυμναστικής.

"Ενας σοβαρός κύριος έξακολουθούσ'ε νά εκθειάζει τά άγαθά τής γυμναστικής αυτής, ή όποία μεταμορφώνει τελείως τό ανθρώπινο σώμα:

— Δέν ύπάρχει τίποτα καλύτερο στην ύγεια, έλεγε, από τή Σουηδική γυμναστική. Μόνο αυτή διπλασιάζει τις δυνάμεις μας, παρατείνει τή ζωή μας...

— Ναι, μά... παρετήρησε κάποιος, οί πρόγονοί μας δέν έκαναν, όπως έξέρετε, Σουηδική γυμναστική και όμως...

— Τι θέλετε νά πητε; Βέβαια δέν έκαναν και γι' αυτό... πέθαναν όλοι!..

